

Τόκιο, 6 Μαρτίου 2002

Ο Πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης παραχώρησε σήμερα στις 15.00 τοπική ώρα Τόκιο συνέντευξη Τύπου προς τα ιαπωνικά ΜΜΕ, στην Εθνική Λέσχη Τύπου της Ιαπωνίας.

Ο Πρωθυπουργός, μιλώντας στην αγγλική γλώσσα, σε σύντομη εισαγωγική παρέμβασή του, είπε τα εξής:

"Πριν απαντήσω στις ερωτήσεις σας, θα ήθελα κατ' αρχάς να ευχαριστήσω την ιαπωνική κυβέρνηση και ιδιαίτερα τον Πρωθυπουργό κ. Koizumi για τη θερμή υποδοχή και την εγκάρδια φιλοξενία που επεφύλαξε σε μένα, στη σύζυγό μου και την ελληνική αντιπροσωπεία, καθώς και για τις φιλικές και εποικοδομητικές συνομιλίες που είχα με την πολιτική ηγεσία της χώρας σας στο Τόκιο.

Θα ήθελα, επίσης, να εκφράσω τη μεγάλη ικανοποίησή μου τόσο προς την ιαπωνική, όσο και προς την ελληνική πλευρά που εργάστηκαν σκληρά για να καταστήσουν αυτή την επίσκεψη, την πρώτη επίσημη επίσκεψη Πρωθυπουργού της Ελλάδας στην Ιαπωνία, απολύτως επιτυχή.

Θα αναχωρήσω από την Ιαπωνία την Παρασκευή (8/3), μετά από σύντομη παραμονή στο Κιότο, εντυπωσιασμένος πραγματικά από τα επιτεύγματα του ιαπωνικού λαού και πεπεισμένος για τα αισθήματα που τρέφει ο ιαπωνικός λαός απέναντι του ελληνικού, αλλά και για το θαυμασμό του προς τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό.

Στη συνέχεια, ο Πρωθυπουργός απάντησε σε ερωτήσεις δημοσιογράφων:

- ***Συγκεκριμένα, σε ερώτηση πώς υποδέχθηκε ο ελληνικός λαός την έλευση του νέου νομίσματος, του ευρώ, σε συνδυασμό με τις προοπτικές της ελληνικής οικονομίας, είπε:***

"Το ευρώ εισήχθη στην Ελλάδα, όπως και στις άλλες 11 χώρες της ευρωζώνης, την 1η Ιανουαρίου του 2002. Η υποδοχή του νέου νομίσματος από τους Έλληνες σημείωσε μεγάλη επιτυχία. Και σημείωσε μεγάλη επιτυχία, διότι η εμπειρία μας από το προηγούμενο νόμισμα, τη δραχμή, ήταν αρνητική. Και ήταν αρνητική γιατί κάθε διεθνής οικονομική κρίση είχε δυσμενείς επιπτώσεις στα συναλλαγματικά διαθέσιμα της χώρας, στον πληθωρισμό, στο δημόσιο χρέος, στη συναλλαγματική ισοτιμία της δραχμής.

Η σταθερότητα στην ελληνική οικονομία διασφαλίστηκε από την ένταξή μας στην ΟΝΕ. Τώρα που το νόμισμά μας είναι πια το ενιαίο ευρωπαϊκό νόμισμα, αυτή η σταθερότητα θα συνεχιστεί. Οι Έλληνες μπορούν και έχουν κάθε δικίωμα να αισθάνονται αισιόδοξοι για τις προοπτικές της ελληνικής οικονομίας. Γιατί; Διότι έχουν απαλλαγεί από το άγχος των αλληπάλληλων υποτιμήσεων και από το άγχος των συναλλαγματικών ισοτιμιών. Σε ακόμη 11 χώρες της ευρωζώνης μπορούν να ταξιδεύουν, να συναλλάσσονται, να επενδύουν, να εμπορεύονται με το ίδιο νόμισμα. Όπως, αντιλαμβάνεστε, δημιουργείται πλέον ένα νέο οικονομικό περιβάλλον.

Σε ερώτηση για το μέλλον της Ευρώπης, ο Πρωθυπουργός τόνισε:

"Η Ε.Ε. αριθμεί τώρα 15 χώρες-μέλη. Με τη διεύρυνση, όταν αυτή ολοκληρωθεί, η Ε.Ε. θα αριθμεί 25 με 28 μέλη. Θα είναι πολύ δύσκολη, αν όχι αδύνατη η λειτουργία της Ένωσης με τόσα μέλη. Κατά συνέπεια, πρέπει να προχωρήσουμε στη θεσμική μετεξέλιξη της Ε.Ε.. Ωστόσο, αυτό δεν είναι το ουσιαστικό πρόβλημα. **Το πραγματικό πρόβλημα συνίσταται στο ποια Ευρώπη θέλουμε, στο τι πραγματικά επιδιώκουμε με την ευρωπαϊκή ενοποίηση.**

Υπάρχουν δύο σχολές σκέψης:

- Η μια λέει ότι θέλουμε μια ενοποιημένη Ευρώπη, της οποίας το μοναδικό χαρακτηριστικό θα είναι η κοινή αγορά, μια ενιαία ελεύθερη αγορά για όλους τους Ευρωπαίους και ότι εκεί σταματάμε. Θα πρέπει ακόμη να υπάρξει συνεργασία σε ορισμένους τομείς, π.χ. στον τομέα της καταπολέμησης του οργανωμένου εγκλήματος, πλην όμως αυτή η συνεργασία θα ασκείται κατά περίπτωση (ad hoc).

- Η άλλη σχολή σκέψης, επειδή ακριβώς έχει ως αφετηρία της συλλογιστικής της το γεγονός ότι η παγκοσμιοποίηση επηρεάζει αποφασιστικά όλους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής (κατά τρόπο μάλιστα που τα εθνικά κράτη από μόνα τους αδυνατούν να αντιμετωπίσουν τις επιπτώσεις, αλλά και τις προκλήσεις που απορρέουν από το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης) υποστηρίζει την άποψη ότι η πραγματική ενοποίηση συνεπάγεται την όλο και περισσότερο εμβάθυνση της Ένωσης, την όλο και περισσότερο άσκηση κοινών πολιτικών.

Αυτό σημαίνει πως ναι μεν η ενιαία ελεύθερη αγορά παραμένει στόχος, πλην όμως υπάρχουν και άλλοι στόχοι εξ ίσου σημαντικοί. Αυτοί είναι: Οι κοινωνικές πολιτικές, οι οικονομικές πολιτικές, μια κοινή εξωτερική πολιτική, μια κοινή πολιτική ασφάλειας, ένας ενιαίος δικαστικός χώρος, η EUROPOL. Επιπροσθέτως, η συνεργασία θα πρέπει να διευρυνθεί και σε άλλους τομείς, όπως σε αυτόν της εκπαίδευσης και επαγγελματικής κατάρτισης.

Αυτό, λοιπόν, είναι το κύριο πρόβλημα, στο οποίο πρέπει να απαντήσουμε.

Όσον αφορά τη μέθοδο που πρέπει να ακολουθήσουμε για την ευρωπαϊκή ενσωμάτωση και ολοκλήρωση, είναι η από κοινού διαβούλευση. Αυτό σημαίνει εντατικές διαβουλεύσεις και συζητήσεις μεταξύ των κρατών-μελών. Αυτό σημαίνει επίσης πως η Commission, ως θεσμικό όργανο της κεντρικής εκτελεστικής εξουσίας της Ένωσης, θα πρέπει να έχει αποφασιστικές αρμοδιότητες και ισχύ για να ασκεί πολιτικές.

Σημαίνει, όμως, και ευελιξία. Φανταστείτε την Ε.Ε. με 28 κράτη-μέλη. Αυτές οι 28 χώρες έχουν διαφορετικούς ρυθμούς και διαφορετικά επίπεδα οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης και ως εκ τούτου δεν μπορούν όλες να σημειώνουν την ίδια πρόοδο ταυτοχρόνως. Ορισμένες θα προοδεύουν περισσότερο. Για τις άλλες, όμως, πρέπει να είναι δυνατή η συμμετοχή τους, σε ευθειότερο χρόνο, στις κοινές πρωτοβουλίες που θα λαμβάνονται. Η ΟΝΕ αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα. Η Ε.Ε. αποτελείται από 15 χώρες-μέλη, εκ των οποίων οι 12 είναι μέλη της ΟΝΕ. Η Μ. Βρετανία, η Σουηδία και η Δανία δεν είναι ακόμη μέλη της ΟΝΕ, αλλά πιθανότατα θα καταστούν μέλη της στο προσεχές μέλλον.

Έτσι, λοιπόν, και κατά την άσκηση κοινών πολιτικών (πιθανότατα, μετά τη διεύρυνση, αυτό να αφορά και την πλειοψηφία των νέων μελών), οι χώρες, που δεν θα μετέχουν στην άλφα ή τη βήτα κοινή πολιτική, να μπορούν να το πράξουν αργότερα. Οι χώρες που θα πληρούν εξ αρχής τις προϋποθέσεις για τη συμμετοχή τους σε κοινές πρωτοβουλίες ή πολιτικές της Ένωσης, θα πρέπει να συμμετέχουν αμέσως, οι δε άλλες να διατηρούν το δικαίωμα συμμετοχής τους μεταγενέστερα.

Το ερώτημα που τίθεται είναι το εξής: Πρέπει να προχωρήσουμε στη θεσμική μετεξέλιξη της Ε.Ε.; Και η απάντηση είναι σαφής: Ναι, πρέπει να προχωρήσουμε στη θεσμική μετεξέλιξη της Ε.Ε.. Όμως, αυτό δεν είναι το κύριο πρόβλημα. Το πρόβλημα δεν είναι εάν ο Πρόεδρος της Commission θα εκλέγεται απευθείας από το εκλογικό σώμα ή από το Ευρωκοινοβούλιο ή ποιες θα είναι οι αρμοδιότητες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Το πλέον σημαντικό πρόβλημα έγκειται στον ακριβή προσανατολισμό των πολιτικών μας, προς ποια κατεύθυνση θα κινούνται, ποιους τομείς θα αφορούν και έπεται η όποια απόφαση για τη λειτουργία των θεσμικών οργάνων".

Στη συνέχεια, ο Πρωθυπουργός αναφέρθηκε στο ρόλο της **Συνέλευσης**, στη λειτουργία της και τις εργασίες της και κατόπιν μίλησε για τη νέα **Διακυβερνητική** που θα καταλήξει **σε μια νέα Συνθήκη** στις αρχές του 2004.

Σε ερώτηση σχετικά "με την ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. σε συνδυασμό με την επίλυση του Κυπριακού και τις ελληνοτουρκικές διαφορές", ο Πρωθυπουργός απάντησε:

"Κατ' αρχάς να διευκρινίσω ότι άλλο θέμα είναι το ζήτημα της Κύπρου και εντελώς διαφορετικό είναι το θέμα των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Θα πρέπει, επομένως, να διαχωριστούν αυτές οι δύο ερωτήσεις.

Το 1999 η Ε.Ε. έλαβε αποφάσεις γνωστές ως αποφάσεις του Ελσίνκι. Σύμφωνα με τις αποφάσεις του Ελσίνκι, η Κύπρος, ως υποψήφια προς ένταξη χώρα, θα ενταχθεί στην Ένωση, ακόμη και αν το πολιτικό πρόβλημα της Κύπρου δεν επιλυθεί. Αυτό σημαίνει πως οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις με την Κύπρο συνεχίζονται και θα συνεχιστούν και όταν τελειώσουν στο τέλος αυτού του χρόνου, η Κύπρος θα καταστεί μέλος της Ένωσης, ταυτόχρονα με τις άλλες υποψήφιες χώρες με τις οποίες η Ε.Ε. θα έχει ολοκληρώσει τις διαπραγματεύσεις.

- Η Κύπρος, αυτή τη στιγμή, είναι η μόνη χώρα από αυτό το α' κύμα των υποψηφίων χωρών που έχει κλείσει τα περισσότερα κεφάλαια της ένταξης.

-Επιπροσθέτως είναι η πλέον αναπτυγμένη χώρα από όλες τις υποψήφιες χώρες και έχει το υψηλότερο βιοτικό επίπεδο τόσο από τον κατάλογο των υποψηφίων χωρών, όσο ακόμη και από άλλες χώρες-μέλη της Ε.Ε..

-Δεν υπάρχει, λοιπόν, κανένας αντικειμενικός λόγος που η Κύπρος να μην μπορεί να καταστεί μέλος της Ε.Ε..

-Γι' αυτό, λοιπόν, εμείς θεωρούμε πως η Κύπρος πρέπει να καταστεί μέλος της Ένωσης.

Όσον αφορά στην επίλυση του πολιτικού προβλήματος της Κύπρου, έχω να σας πω τα εξής:

- Στις αρχές αυτού του χρόνου η τουρκοκυπριακή κοινότητα αποφάσισε, μετά από μακρά περίοδο αρνητικής στάσης, να επαναλάβει τις συνομιλίες με την ελληνοκυπριακή κοινότητα, υπό την αιγίδα του Γ.Γ. του ΟΗΕ..

- Είχαμε τον πρώτο γύρο συνομιλιών το Φεβρουάριο, στη διάρκεια του οποίου τα δύο μέρη παρουσίασαν τις θέσεις τους.

- Από τουρκοκυπριακής πλευράς, δεν υπήρξε αλλαγή θέσεων μέχρι στιγμής. Επανέλαβε αυτά που είχε πει και στο παρελθόν, ίσως η φραστική διατύπωση άλλαξε, αλλά στην ουσία οι θέσεις παρέμειναν οι ίδιες.

- Αυτό σημαίνει πως, αν η τουρκοκυπριακή πλευρά συνεχίσει προς την ίδια κατεύθυνση, δεν θα καταστεί δυνατόν αυτές οι συνομιλίες να καταλήξουν σε θετικά αποτελέσματα.

Εμείς, η Ελλάδα, και θα έλεγα επίσης και η ελληνοκυπριακή κοινότητα, ελπίζουμε πως η τουρκοκυπριακή κοινότητα θα αλλάξει στάση, προβαίνοντας σε θετικότερες κινήσεις, στο πλαίσιο των εκ του σύνεγγυς συνομιλιών υπό την αιγίδα του Γ.Γ. του ΟΗΕ, έτσι ώστε να καταστεί δυνατή

η επίλυση του πολιτικού προβλήματος που χρονίζει εδώ και 28 χρόνια στο νησί.

Εμείς πιστεύουμε πως είναι αναγκαία η επίλυση του πολιτικού προβλήματος. Ωστόσο, επαναλαμβάνω, πως η επίλυση του πολιτικού προβλήματος της Κύπρου δεν αποτελεί προαπαιτούμενο για την ένταξή της στην Ε.Ε.

Όσον αφορά τις ελληνοτουρκικές σχέσεις, έχω να πω τα εξής:

- Με την Τουρκία έχουμε αναπτύξει καλές σχέσεις.
- Εμείς θεωρούμε, η Ελλάδα θεωρεί πως υπάρχει ένα και μοναδικό προς επίλυση πρόβλημα ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία: Το θέμα της οριοθέτησης της υφαλοκρηπίδας στο Αιγαίο.
- Η Τουρκία από πλευράς της θεωρεί πως υφίστανται ορισμένα προβλήματα. Εγείρει απαιτήσεις στο Αιγαίο, χωρίς όμως ποτέ να αποσαφηνίσει ποιες είναι αυτές οι απαιτήσεις.
- Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, όταν η Ε.Ε. αποφάσισε ότι η Τουρκία θα είναι υποψήφια χώρα, συμφωνήθηκε (και αυτό καταγράφεται ρητά στις Συμφωνίες του Ελσίνκι) ότι η Τουρκία οφείλει να αποσαφηνίσει, να εξειδικεύσει τις απαιτήσεις της. Οφείλει, επίσης, να καταβάλει προσπάθειες για την επίλυση του όποιου προβλήματος με τους γείτονές της και αν αυτά τα προβλήματα δεν επιλύονται, πρέπει να προσφύγει στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, το οποίο θα αποφασίσει.
- Εμείς, η Ελλάδα, αναμένουμε από την Τουρκία να κάνει τα αναγκαία βήματα γι' αυτή την αποσαφήνιση και αν δεν συμφωνήσουμε, τα θέματα αυτά πρέπει να παραπεμφθούν στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Αυτό πρέπει να γίνει μέχρι το 2004. Σε κάθε περίπτωση, εμείς αυτό αναμένουμε, αλλά επίσης εμείς συνεχίζουμε να έχουμε την άποψη πως η Τουρκία πρέπει να έχει μια στενότερη σχέση με την Ε.Ε.. Και στο μέλλον, εφόσον εκπληρώσει τα αναγκαία κριτήρια και τις αναγκαίες προϋποθέσεις, να γίνει μέλος της Ε.Ε..

Σε ερώτηση για τους Ολυμπιακούς αγώνες, το "ντόπινγκ", τα θέματα ασφαλείας των Αγώνων, ύστερα από το τρομοκρατικό χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου, καθώς και για την απαραίτητη υποδομή της Ελλάδας ενόψει των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας, ο Πρωθυπουργός απάντησε:

"Όλοι γνωρίζετε ότι διοργανώνουμε τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004 στην Αθήνα. Η ΔΟΕ έχει εξετάσει διεξοδικά το θέμα του "ντόπινγκ" και η ελληνική οργανωτική επιτροπή συνεργάζεται, επίσης, στενά με τη ΔΟΕ γι' αυτό το θέμα.

- Έχουμε κατ' επανάληψη δηλώσει τη σαφή πρόθεσή μας προς τη ΔΟΕ για καθαρούς Ολυμπιακούς Αγώνες. Εμείς δεν πιστεύουμε πως ο

ανταγωνισμός μεταξύ των αθλητών βασίζεται στη φαρμακοδιέγερση, αλλά στις άριστες προσπάθειες.

-Στο Salt Lake City σημειώθηκαν εντάσεις μεταξύ εθνών. Εγώ, προσωπικά, αυτό το βρήκα μη λογικό. Μην ξεχνάμε πως ο ίδιος ο ιδρυτής των Ολυμπιακών Αγώνων, ο Πιερ ντε Κουμπερτέν, έλεγε πως το σημαντικό δεν είναι να κερδίζεις στους Ολυμπιακούς Αγώνες, αλλά να μετέχεις σε αυτούς. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες δεν σημαίνει μόνον ότι είναι ανταγωνισμός που φυσικά υπάρχει, αλλά και πνεύμα ευγενούς άμιλλας, πνεύμα αδελφοσύνης μεταξύ των λαών, πράγμα που προωθεί τη συνεργασία. Και γι' αυτό το λόγο οι εθνικισμοί δεν έχουν θέση στους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Όσον αφορά την υποδομή της Αθήνας για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004, επιτρέψτε μου να σας δώσω ένα παράδειγμα: Στον ελληνικό φάκελο διεκδίκησης των Ολυμπιακών Αγώνων, ο οποίος εγκρίθηκε φυσικά από τη ΔΟΕ, οριζόταν πως το ΜΕΤΡΟ της Αθήνας θα έφθανε σε σταθμό κοντά στο Ολυμπιακό Στάδιο. Αυτό έχει συμφωνηθεί και δεν υπάρχει κανένα απολύτως θέμα. Το ΜΕΤΡΟ θα φτάσει εκεί.

Είπαμε όμως, δηλαδή η ελληνική πλευρά είπε "θα προσπαθήσουμε να επεκτείνουμε περαιτέρω το ΜΕΤΡΟ, το οποίο θα καταλήγει σε σταθμό από τον οποίο θα εξυπηρετείται (μέσω του προαστιακού σιδηρόδρομου) και το νέο διεθνές αεροδρόμιο της Αθήνας "Ελ. Βενιζέλος". Συνεχίζουμε προς αυτή την κατεύθυνση και εκφράζω την απόλυτη βεβαιότητα πως αυτό το συμπληρωματικό έργο, το μη συμφωνηθέν με τη ΔΟΕ, θα γίνει.

Αυτό είναι ένα παράδειγμα που δείχνει ότι σχεδιάζουμε πέραν των συμφωνηθέντων με τη ΔΟΕ, διότι θέλουμε η Αθήνα να αλλάξει ριζικά όψη.

Επαναλαμβάνω: Ο,τι συμφωνήθηκε με τη ΔΟΕ θα γίνει και θα είναι έτοιμο εγκαίρως. Η δε υποδομή που ετοιμάζεται σε όλο το Λεκανοπέδιο είναι πολύ πέρα από αυτά που έχουμε συμφωνήσει με τη ΔΟΕ. Κατά συνέπεια, ένας σχεδιασμός τέτοιας μεγάλης κλίμακας απαιτεί και περισσότερο χρόνο και περισσότερα χρήματα. Σε κάθε περίπτωση, η υποδομή που είναι αναγκαία για τους Ολυμπιακούς Αγώνες θα είναι έτοιμη.

Όσον αφορά τα θέματα ασφάλειας των Ολυμπιακών Αγώνων: Το θέμα της ασφάλειας συζητήθηκε καθότι αξιολογήθηκε ως θέμα εξαιρετικά μείζονος σημασίας, πολύ πριν από τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου.

-Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο καταρτίσαμε ένα τόσο λεπτομερές σχέδιο, ώστε η όποια τρομοκρατική απειλή να είναι αδιανόητη στη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων της Αθήνας.

- Δεν αλλάξαμε τα σχέδιά μας λόγω της 11ης Σεπτεμβρίου, καθότι τα μέτρα προστασίας των πολιτών και ασφάλειας των Αγώνων ήταν τα καλύτερα δυνατά. Βέβαια, έπρεπε να λάβουμε υπόψη μας και νέες μορφές απειλών.

- Όμως και πριν από τις 11 Σεπτεμβρίου λειτουργούσε η ομάδα των "7" (στην οποία μετέχουν επτά κράτη). Αυτή η ομάδα συνεργάζεται στενά μαζί μας, προκειμένου να πετύχουμε τη μέγιστη δυνατή ασφάλεια. Σε αυτή την

ομάδα μετέχουν οι ΗΠΑ, η Ισπανία λόγω της εμπειρίας της από τους Ο.Α. της Βαρκελώνης, η Γερμανία, η Γαλλία, η Μ. Βρετανία.

-Πιστεύουμε πως η διεθνής συνεργασία στον τομέα της ασφάλειας είναι εξόχως σημαντική. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, εκτός από τα αρχικά σχέδια των δικών μας υπηρεσιών ασφαλείας, θέλουμε να συνεργαστούμε και με τις υπηρεσίες ασφαλείας άλλων κρατών, προκειμένου να θωρακίσουμε την προετοιμασία μας και να είμαστε αποτελεσματικοί.

Και επειδή αναφερθήκατε στο φαινόμενο της διεθνούς τρομοκρατίας, ίσως να γνωρίζετε ότι στην Ελλάδα, στο παρελθόν, είχαν σημειωθεί τρομοκρατικές ενέργειες. Τώρα κάνουμε κάθε δυνατή προσπάθεια για να βρούμε αυτούς τους ανθρώπους. Προς την κατεύθυνση αυτή δουλεύουμε πολύ σκληρά και όταν κάποιος εργάζεται πολύ σκληρά, θα έχει στο τέλος επιτυχίες.

**Κυρίες και κύριοι,
Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας".**